

DOKUMENTACE ZÁVĚREČNÉ PRÁCE

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR MALÍŘSTVÍ 3

PAINTING STUDIO 3

NEMOCNICE

HOSPITAL

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

BACHELOR'S THESIS

AUTOR/KA PRÁCE

AUTHOR

Sandra Vlachová

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

MgA. Petr Kvíčala

BRNO 2023

OBSAH DOKUMENTACE:

TEXTOVÁ ČÁST	s. 4 - 7
OBRAZOVÁ ČÁST	s. 8- 18

TEXTOVÁ ČÁST

- Abstrakt

Bakalářská práce s názvem Nemocnice sebou nese poznatky a vzpomínky bolesti z Třinecké nemocnice, které jsou předány formou deníkového záznamu. Jedná se o osobní vzpomínky, traumata. Cílem práce je předat divákům alespoň náznakem bolest a vtáhnout je tak, do nemocničních prostorů. Jedná se o sérii abstraktních ale i konkrétních architektonických námětů, které jsou malovány technikou akryl.

- Úvod

Má bakalářská práce nese název Nemocnice. Jedná se o mé vzpomínky z deníkového záznamu, které jsem si v době hospitalizace důkladně zaznamenávala a které jsou poté následně přeneseny na plátno. Jde o myšlenky bolesti, jež se odehrávaly v nemocnici a já tímto textem prezentuji deníkový „záznam“, z něž především vychází má malba a poté také technické zaznamenání. Tím nejzazším bodem, který se v této práci pro mne odehrává, je následné trauma. Vypořádání se s jizvami, přijetí sama sebe. Od začátku studia, jsem se věnovala motivům architektury, čisté a jasné barevnosti s jemnými liniemi a geometrickými tvary. Práce byla velmi precizní a jemná. Nyní přicházím s tématem nemocnice, které můj zájem o architekturu spojuje s osobními tématy. Pobyt v ní, traumatem, bolestí. Přičemž se mi vybavuje kniha Umlčené tělo (Murphy 2001), která má neskutečný příběh autorova života před a po jeho nemoci a byla mi tak velkou inspirací. Od tohoto bodu bych Vás ráda provedla tím, co se mi opravdu stalo. Zde začíná deníkový záznam.

- Seznámení s mou osobou

Kdo mne znal osobně, moc dobře věděl, jaký člověk jsem. Vždy veselá a ano, cítila jsem se být ve svém těle také krásná. To je má nynější největší bolest, s kterou se vypořádávám. Na fyzickou bolest v nemocnici jsem už trochu zapomněla, kdežto ta psychická mne jako nynější (slabou) osobu velmi poznamenala.

Toto téma je pro mne velmi osobní a také bolestivé. Jedná se o souhrn mých vzpomínek spojených s Třineckou nemocnicí, kde jsem před dvěma lety strávila necelé tři měsíce uzavřená v jedné místnosti, kde se neustále střídali kolektiv sestřiček, ale samozřejmě také nemocných pacientů. Toto je téma, které bych tímto mým vzpomínkovým deníkem a malbami ráda přiblížila.

Sedni si na místo, kde se cítíš klidně, spokojeně, „šťastně“. Z mého pohledu můj život neměl žádné chyby. Rodina mi od malička dává první poslední, dostala jsem se na vysněnou vysokou školu a především jsem zdravá (v tento moment, se cítím být zdravá), v té chvíli se zdálo že nemůžu mít spokojenější život a najednou, z ničeho nic přišla ta velká bolest. Do té chvíle, jsem nikdy nezaznamenala tak velkou fyzickou bolest jako tehdy. Před očima se ti udělá černo a ty najednou nejsi.

- Příjezd

V tu chvíli si vybavuji šílený řev, houkání sanitky. I v té bolesti jsem si uvědomila, že jsem v nemocnici. Opět mě přepadla ta neskutečná bolest. Ležím, projíždím jednou studenou a chladnou bílou chodbou, další, další a další. V tu chvíli je to nekonečný portál a najednou vidíš pouze odlesky světla, které ti neúprosně svítí do očí a malátně slyšíš sestru jak se ti snaží něco říct a ty v tu ránu usínáš a přestaneš vnímat bolest a vše kolem sebe. O pár hodin později se probudíš na pokoji a nevíš kde to vlastně jsi, co se stalo?

- Bolest

Zvednu pravou ruku, kde vidím napsáno JIP III. Sandra Vlachová, ročník 1999. Začínám cítit bolest v břiše. Odhrnu košili, podívám se a vidím tři malé, zašité, ale zalepené vpichy. V tu chvíli do mého pokoje vchází doktor se sestřičkou. Viděla jsem jejich úsměv na tváři a hned se cítila lépe. Oba dva si sedli k mému lůžku a vysvětlili, co se mi vlastně stalo, kde to jsem a proč je tomu tak. Mé tělo zažilo akutní zánět slepého střeva. Je zvláštní, že v tu chvíli ve mě hrklo a ne proto, že jsem sama, bez rodiny v nemocnici, ale že se stávám jakousi nemocniční loutkou. Označili si mne náramkem a dá se říci, že si se mnou dělali, co uznali za vhodné. Bylo mi upřímně řečeno, že jsem utekla hrobníkovi z lopaty. O pár hodin později jsem již byla převezena na normální pokoj a můj stav byl stabilizován. Nebo možná takhle, necítila jsem se moc dobře, ale to je po náročném operativním zákroku asi normální, takže jsem tomu nedávala moc velkou pozornost. Na pokoji jsem byla s dalšími slečnami mého věku, a tak jsme si všechny začaly vyprávět ty hrůzostrašné příběhy, co se nám stalo, jak jsme se tady ocitly a opravdu musím říct, že některé byly hrůzostrašnější než horor s panenkou Chucky.

- Pokoj

Velmi dobře si vzpomínám, jak vlastně vypadaly pokoje, na kterých jsem ležela. Čistá, bílá krychle se třemi polohovacími lůžky a samozřejmě bílým dezinfekčním nasáklým povlečením. Po mé levé straně dvě velká okna s žaluziemi a pod nimi se nacházel malý stoleček s židlí. Dlouhá chodba plná depresivních a naříkajících pacientů a já nevěděla koho litovat dřív, zda sebe nebo nás všechny. Co si budem vykládat, není to žádný přepych, v hotelu jsem nebyla, ale každý kdo v nemocnici aspoň nějaký ten čas pobýval, moc dobře ví, jaký je všude zápach, jak to prostředí celkově zle působí na lidskou psychiku.

Kdybych ovšem tušila, co mě čeká onen večer, asi bych vše brala vážněji. Bylo 18:00 a my dostali večeři. V zápětí přišla sestřička a všechny nás vyzvala, abychom se postavily. Mě přepadla panika, jelikož jsem si v danou chvíli, po takovém zákroku a bolesti neuměla představit vstát a projít se po chodbě. Sestřička ale byla velmi neodbytná a i přes můj vznětlivý tón hlasu a naříkání od bolesti mě donutila vstát. Ihned se mi podlomila kolena a opět si pamatuji jen černo. Ležím na posteli s mokrým ručníkem na hlavě, schovaná do klubíčka a prosím doktory, ať mi od té bolesti co nejrychleji pomůžou. Ta bolest břicha, s kterou mě odvezli do nemocnice, byla opravdu nesrovnatelná s tou, kterou jsem zažívala právě v onu chvíli. Do pokoje najednou přišla celá má rodina i doktoři. V tu chvíli jsem nevnímala, že to může být tak špatné, a proto se se mnou přišli všichni rozloučit.

- Operační sál

Teď zpětně vím, že v onen moment chtěli být jen se mnou, držet mě za ruku a psychicky i fyzicky mi pomoci, ač nikdo netušil, co se děje a od čeho mi je tak neskutečně zle. Doktoři po ohmatu na mém břiše nečekali a ihned mě vezli na operační sál. Další bílá, studená chodba plná mrazu. Projíždím jednou, druhou, „au“, šílená tupá bolest, jsme na operačním sále a já cítím úlevu a usínám. Po další náročné operaci jsem se probudila. Zpráva, která přišla pro mne byla zdrcující. V předešlé operaci, kterou jsem podstoupila, mi byl zánět slepého střeva špatně vyčištěn (odstraněn). Můj stav se zhoršil. Dva dny, dvě operace. Mé tělo to nezvládalo. Byla jsem bolavá, unavená a psychicky velmi slabá. Od tohoto dne mé druhé operace jsem v nemocnici strávila další dva měsíce. Mé břicho se nehojilo vůbec dobře. Podstupovala jsem různé lasery, sona, lázně. Byl to ten nejděšší a nejděsivější pobyt, jaký si umím představit. V té chvíli, už na tom nebylo nejhůř mé břicho, ale bohužel má hlava (mé myšlenky). Tehdy jsem si nedokázala přiznat, že potřebuji odbornou pomoc. Bohužel, já ji potřebovala. V hlavě se mi honily myšlenky typu, proč jsem tady, z jakého důvodu se mi toto stalo a bohužel i myšlenky o nenávisti sama sebe.

- Má psychika

Začala jsem chodit k terapeutce. Věděla, co mi říct, čím mě uklidnit. Nyní je mé břicho i hlava zahojené, ale pokaždé co odhrnu tričko a vidím jizvičky, vše se mi vybaví. Nejsem v tom sama, nezažívala jsem tu bolest jen já. Právě i z tohoto důvodu toto téma zpracovávám. Má mysl se mnou neskutečným způsobem bojuje. Bojuje jak s psychikou, tak stále i s fyzickou bolestí. A právě práce, která je součástí tohoto mého vzpomínkového deníku, mi při mé předešlé klauzurní práci po psychické stránce velmi pomohla. Tehdy jsem ze sebe dostala velký balvan bolesti. Nyní ze sebe stále dostávám bolest, i psychickou újmu, s kterou jsem tehdy nedokázala jít ven a svěřit se s ní tak okolnímu světu a svým spolužákům. Teď cítím, že to zvládnu a také že mi to může velmi pomoci.

- Závěr

V mé bakalářské práci pracuji s akrylovými barvami, jemnými tóny barev. „Ostrou“, ale i velmi jemnou barevností. Součástí je také má záliba v psychologii barev, která je pro mne nedílnou součástí práce v malbě. Modrá, zásadní a základní barva. Vzbuzuje ve mně chlad, nemoc, čistotu, zároveň je to barva moře, tedy klidu, touhy. V mých obrazech se jedná o nemocniční motivy (chodby, portály, pokoje, lůžka) jsou malovány především na bavlněné plátno. Výjimkou je zde i dřevěná deska. Ostrá, čistá, přesná linie. Hra s abstrakcí, zde při této technice, jde o mou hlavu, mé pocity. Chaos, jež se odehrával a stále odehrává. Pokud se zaměříme na mé obrazy, ty se zrcadlí v bolesti. Má práce je zasazena do kontextu tak, aby vzbuzovala v divácích pocit napětí (nyní možná už i oddechnutí) vzpomínek, bolesti, zapomenutí, vyrovnání se sama se sebou.

Má instalace bude minimalistická. Chci aby celá má práce působila vzdušně, zjednodušeně. Nic přeplácaného. Zde bych se odkázala i na mou velmi oblíbenou Německou umělkyni, jež je Tomma Abts, právě díky její minimalitě a jednoduchosti v prezentaci svých děl. Tomma Abts je známá svými abstraktními obrazy, kdežto má práce se v tomto směru od ní odchyluje. Často pracuje s klamy v obrazech, které podle mě perfektně působí. Při mé instalaci si představuji pouze pár obrazů a já stojící před nimi. To já jsem ten hlavní motiv celé mé práce.

- „Závěr“

Architektura mne neskutečně fascinuje. Je tak jednoduchá a zároveň tak neskutečně složitá. Má řád, geometrie má řád. Já naopak se snažím ten řád z nich vyprostit. Udělat z architektury něco obyčejně neobyčejného a zároveň fascinujícího.

Zdroje:

MURPHY, Robert Francis. *Umlčené tělo*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2001. Studie (Sociologické nakladatelství). ISBN 80-85850-98-2.

OBRAZOVÁ ČÁST

TO NEJHORŠÍ, PASTEL NA PAPIŘE, A4, 2023

OPERAČNÍ SÁL, PASTEL NA PAPIŘE, A4, 2023

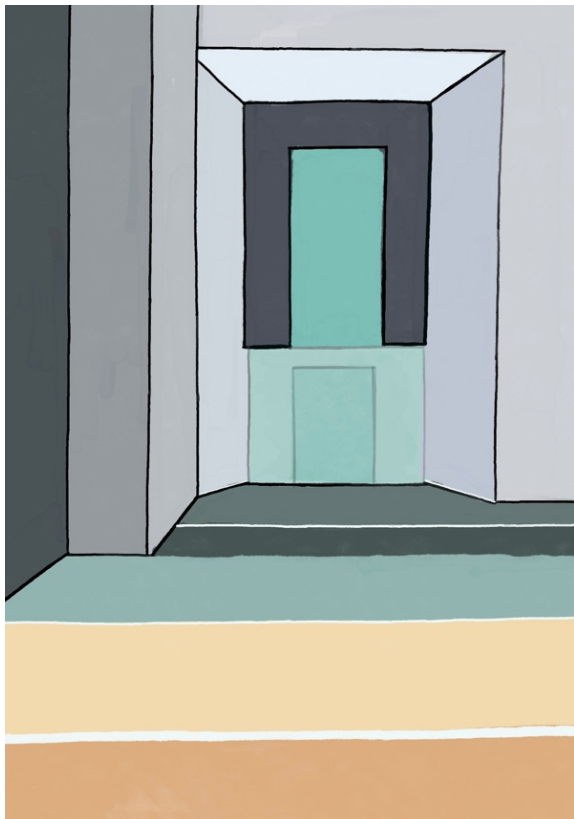
CHODBA, PASTEL NA PAPIŘE, A4, 2023

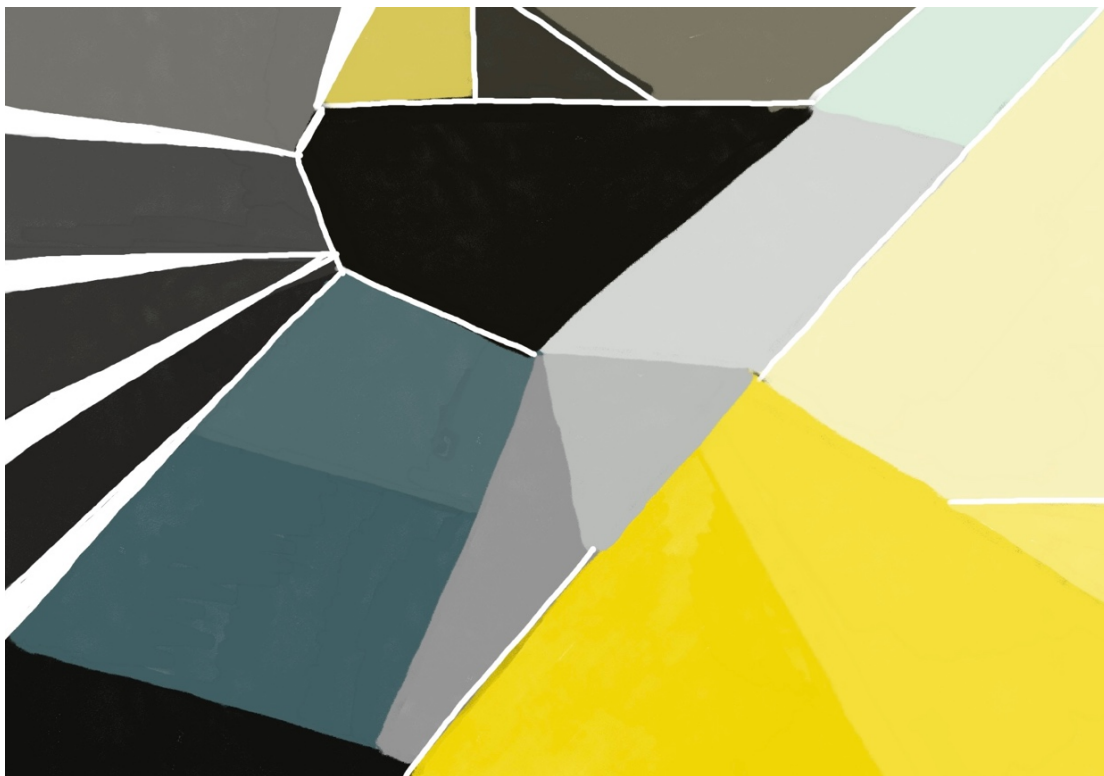
CHODBA, PASTEL NA PAPIŘE, A4, 2023

ABSTRAKT, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

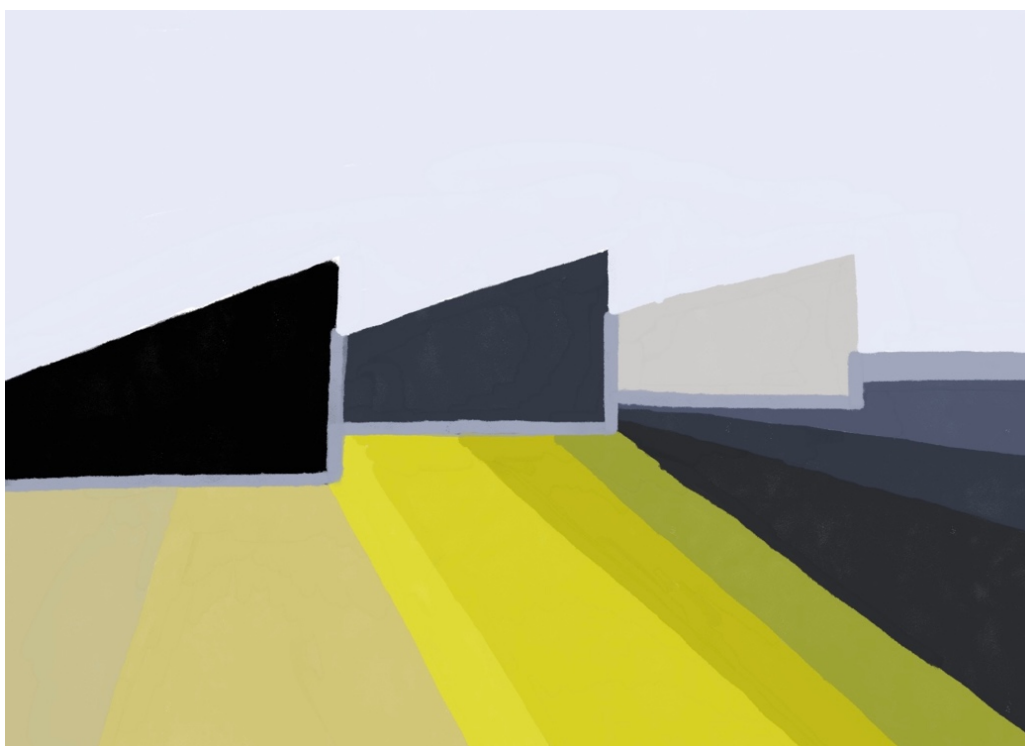
TICHO, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

ZAPOMENUTÍ, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

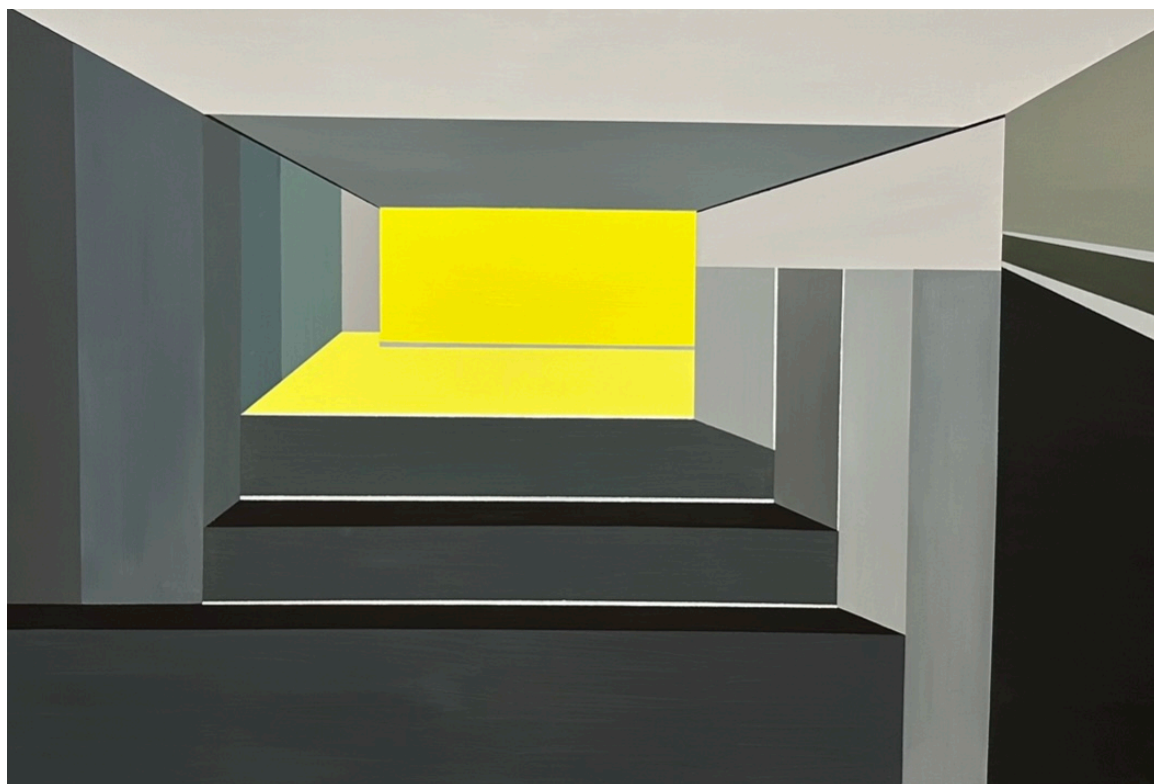
PŘÍJEZD, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

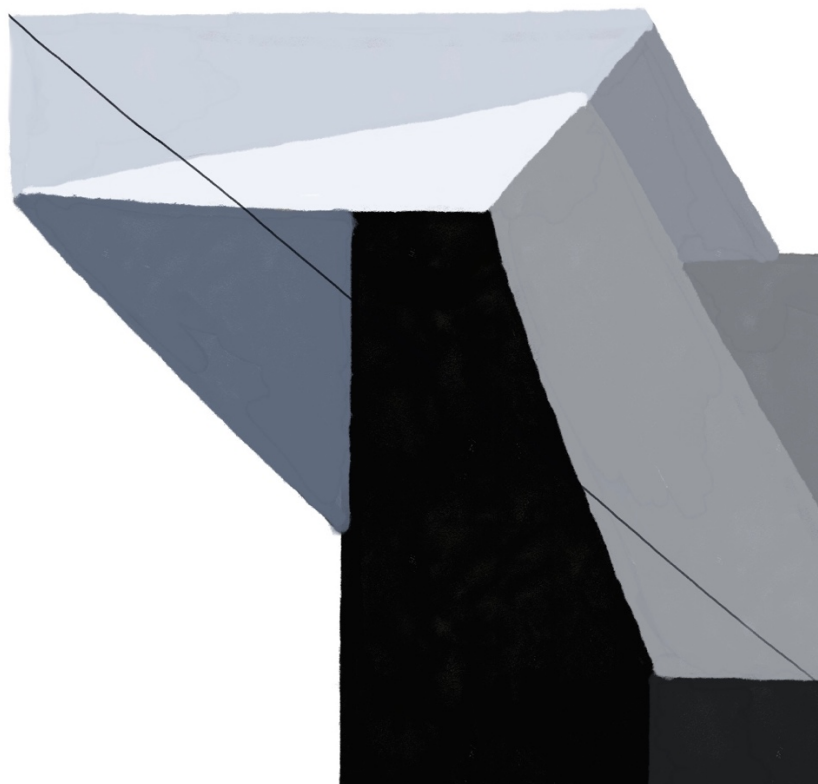
LŮŽKA, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

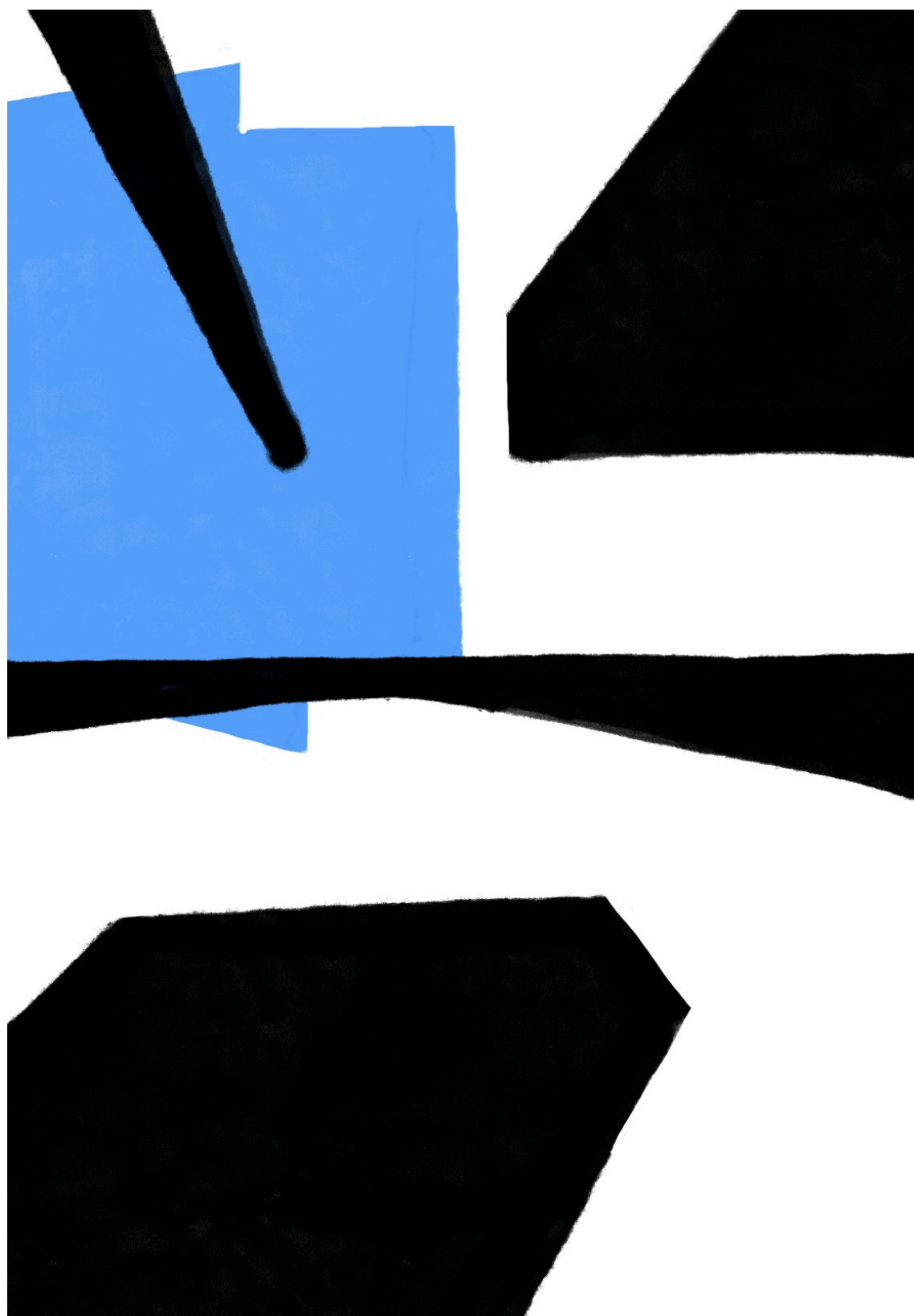
BLUDY, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

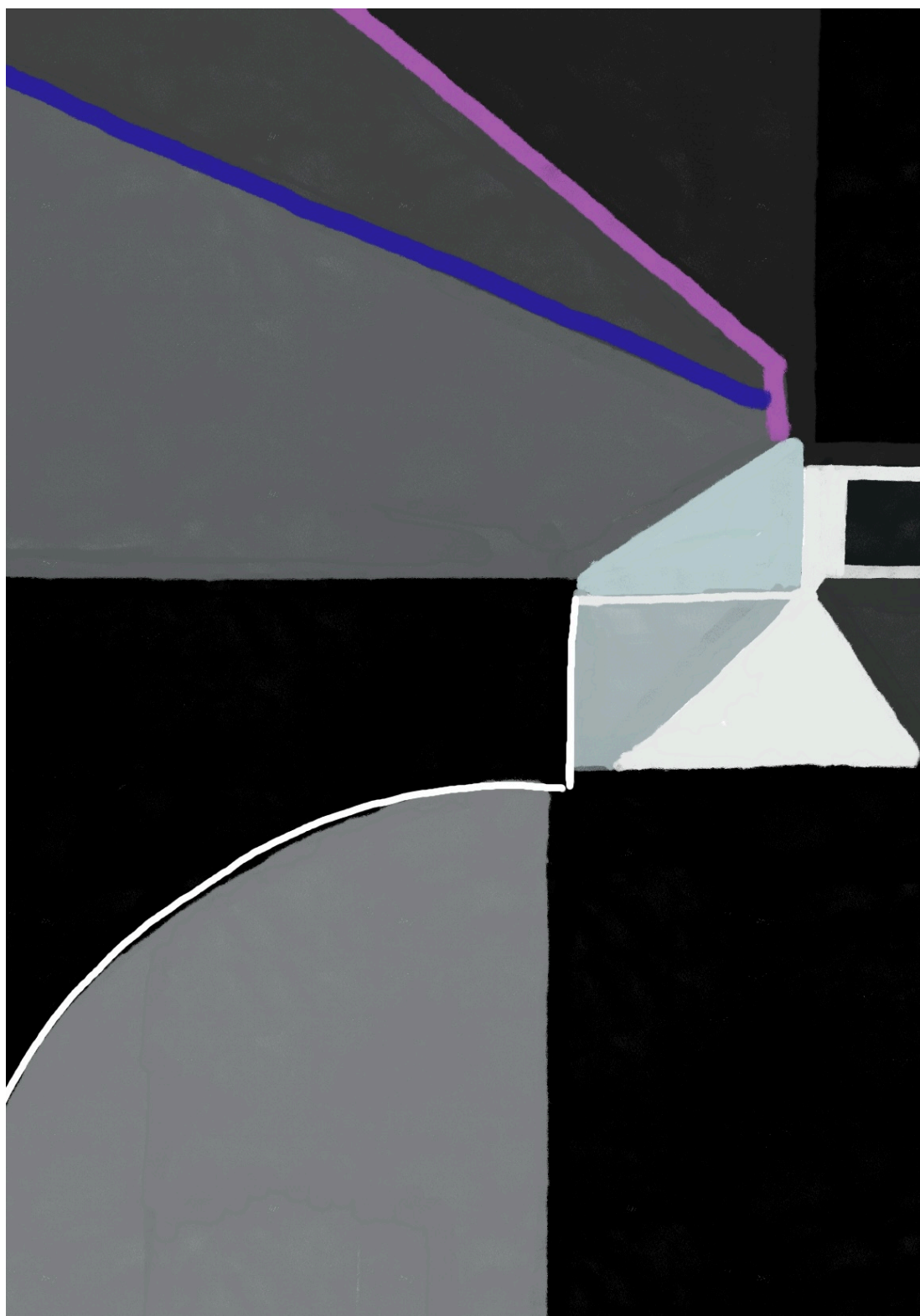
PŘÍJEZD II., AKRYL NA PLÁTĚ, 100X140cm, 2023

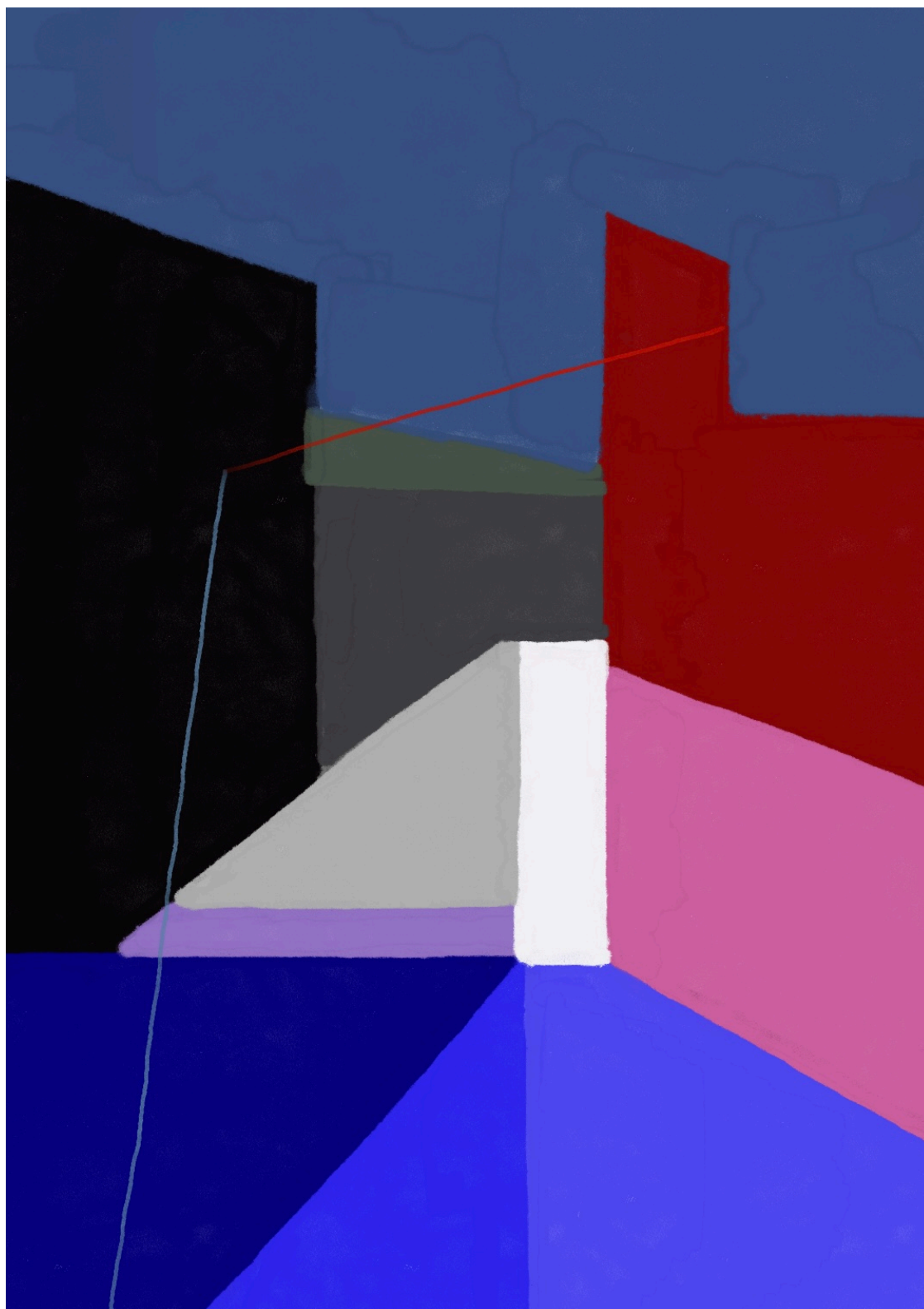
PRŮJEZD, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

HRAVOST, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

VZPOMÍNKA, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023

CHODBA, GRAFIKA NA PAPIŘE, A4, 2023